

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4457/2536

นายชัย เปียดกระสันท์ กับพวก
บริษัท ไทยประกันชีวิต จำกัด

โจทก์
จำเลย

ป.พ.พ. มาตรา 865
ป.วิ.พ. มาตรา 95(ข)

นายล.ตัวแทนหาประกันชีวิตของจำเลยเอาแบบคำขอเอาประกันชีวิตให้เด็กหญิง ป. อายุเพียง 8 ปี ลงลายมือชื่อ ไว้โดยไม่ได้กรอกข้อความ แล้วนายล.นำแบบคำขอเอาประกันชีวิตดังกล่าวไปกรอกข้อความเอง เด็กหญิง ป. จึงไม่อยู่ในวิสัยที่จะแจ้งข้อความเกี่ยวกับความป่วยเจ็บของตนให้ทราบได้ และไม่สามารถจะทราบความร้ายแรงของโรคที่ตนเป็นอยู่ได้ จึงถือไม่ได้ว่าผู้เอาประกันภัยละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 865 วรรคแรก คำขอเอาประกันชีวิตไม่มีกฎหมายบังคับว่าต้องมีพยานเอกสารมาแสดงโจทก์ก็มีสิทธิสืบพยานบุคคลเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความในเอกสารดังกล่าวได้ ไม่ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 94(ข)

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์ทั้งสองเป็นบิดามารดาของเด็กหญิงประสานเด็กหญิงประสานได้เอาประกันชีวิตไว้กับจำเลย ต่อมาเด็กหญิงประสานถึงแก่ความตายขอให้บังคับจำเลยใช้เงินจำนวน 40,768 บาท แก่โจทก์ทั้งสองพร้อมดอกเบี้ยร้อยละ 15 ต่อปี จากต้นเงินตามกรมธรรม์ 39,060 บาท นับจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การว่า ภายหลังจากที่ผู้ตายซึ่งเป็นผู้เอาประกันชีวิตถึงแก่ความตาย จำเลยตรวจสอบพบว่าในขณะที่เอาประกันชีวิตผู้ตายและโจทก์ทั้งสองรู้อยู่แล้วว่าผู้ตายมีสุขภาพไม่สมบูรณ์ป่วยเป็นโรคเลือดผิดปกติได้ละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงและแถลงข้อความเป็นเท็จว่า ผู้ตายมีสุขภาพสมบูรณ์ดีในระหว่าง 2 ปีที่แล้วมาไม่เคยให้แพทย์ตรวจ จำเลยได้มีหนังสือบอกกล่าวไปยังโจทก์ทั้งสองแล้วสัญญาประกันชีวิตจึงตกเป็นโมฆะ ขอให้ยกฟ้อง

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

โจทก์ทั้งสองอุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษากลับ ให้จำเลยใช้เงินแก่โจทก์ทั้งสองจำนวน 39,000 บาท พร้อมด้วยดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 10 มกราคม 2531 เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าเด็กหญิงประสานอายุ 8 ปี บุตรโจทก์ทั้งสองได้ทำคำขอเอาประกันชีวิตแบบรายเดือนไม่ตรวจสุขภาพต่อจำเลย โดยนายล. หอมดี ตัวแทนหาประกันชีวิตของจำเลยเป็นผู้กรอกข้อความให้จำเลยเห็นว่าคำขอเอาประกันชีวิตดังกล่าวถูกต้องตามระเบียบ จึงได้ออกกรมธรรม์ประกันภัยให้เด็กหญิงประสานไว้โดยระบุให้โจทก์ทั้งสองเป็นผู้รับประโยชน์ต่อมาเด็กหญิงประสานถึงแก่กรรม โจทก์ทั้งสองขอรับเงินประกันจำเลยสืบทราบว่าเด็กหญิงประสานผู้ตายสุขภาพไม่สมบูรณ์มาก่อนทำสัญญาประกันชีวิต จึงบอกกล่าวสัญญาประกันชีวิตแก่โจทก์ทั้งสองคดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยข้อแรกว่า เด็กหญิงประสานผู้เอาประกันชีวิตมีหน้าที่แถลงข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา

865 วรรคแรก โดยทำเป็นหนังสือเพื่อให้จำเลยพิจารณารับประกันชีวิตนั้นเห็นว่าเมื่อข้อเท็จจริงฟังได้ว่า นาย ลบตัวแทนหาประกันชีวิตของจำเลยเอาแบบคำขอเอาประกันชีวิตให้เด็กหญิงประสานลงลายมือชื่อไว้โดยไม่ได้ กรอกข้อความ แล้วนายลบก็นำแบบคำขอเอาประกันชีวิตดังกล่าวไปกรอกข้อความเอง เด็กหญิงประสานซึ่งมี อายุเพียง 8 ปีจึงไม่อยู่ในวิสัยที่จะแจ้งข้อความเกี่ยวกับความป่วยเจ็บของตนให้ทราบได้ และไม่สามารถจะ ทราบถึงความร้ายแรงของโรคที่ตนเป็นอยู่ได้ จึงจะถือว่าผู้เอาประกันภัยละเว้นไม่เปิดเผยข้อความจริงตาม ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 865 วรรคแรก ย่อมไม่ได้ ส่วนที่จำเลยฎีกาในปัญหาข้อสุดท้ายว่า คำขอเอาประกันชีวิตมีผลบังคับได้ตามกฎหมาย โจทก์ไม่มีสิทธิสืบพยานบุคคลเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อความใน เอกสารตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 94(ข)เห็นว่าเรื่องคำขอเอาประกันชีวิตไม่มี กฎหมายบังคับว่าต้องมีพยานเอกสารมาแสดง กรณีไม่ต้องด้วยบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวฎีกาจำเลยฟัง ไม่ขึ้น

พิพากษายืน

(ปรีชา เฉลิมวณิช - นิเวศน์ คำผอง - อำนวย สุขพรหม)